

[Justitsministeren.]

Den er ikke rigtig på det punkt, at den hævder, at der er indført en ny og skærpet kurs. Justitsministeriet har jo nemlig også tidligere været bundet af forudsætningerne i reglen i udlændingelovens § 2, stk. 4, hvorefter politiet har pligt til at forelægge mig alle sager, hvori en udlænding påberåber sig, at han har måttet søge tilflugt her som politisk flygtning, og sandsynliggør rigtigheden heraf. Jeg har heri ment at måtte lægge, at såfremt disse betingelser ikke var opfyldt, kunne det ikke i almindelighed være lovens mening, at der skulle meddeles enhver fra østlandene opholdstilladelse. Jeg tør imidlertid sige, at jeg har praktiseret bestemmelsen meget lempeligt. Jeg har ikke indført nogen ny og skærpet kurs som hævdedet i Politiken.

Praksis har hele tiden været at hjemsende folk, der erklærede, at de ikke var politisk forfulgte, men blot ønskede at tage ophold i Vesteuropa på grund af de bedre sociale eller økonomiske forhold her, og som måtte formodes at kunne vende tilbage til deres hjemland nogenlunde ubemærket i den forstand, at hjemlandets myndigheder ikke kunne antages at have kendskab til deres afhopningsforsøg, men den i sommeren 1963 indførte liberalisering af praksis med hensyn til at give visum til statsborgere i østlandene, således at der også gives visum til almindelige turistbesøg, har naturligvis medført, at der nu er langt flere østeuropæere, der ansøger om at få opholdstilladelse her i landet.

Skal der ikke være fuldstændig frihed for østeuropæere, en frihed, som jo ikke eksisterer for vesteuropæere — det må man bemærke — til at slå sig ned her i landet, er man efter min mening nødt til at nægte opholdstilladelse til folk, som ikke påstår at være politisk forfulgte, og som ikke, så vidt vi kan skønne, også fordi vi søger at få sagerne afgjort i løbet af få dage, løber nogen nævneværdig risiko for strafforfølgning eller andre ubehageligheder ved hjemkomsten. Dette bestyrkes i øvrigt af de

oplysninger, vi har modtaget om forholdene i de østeuropæiske lande fra vore ambassader i de østeuropæiske lande, der hidtil har været tale om.

Jeg vil gerne understrege, at det er altså af hensyn til de såkaldte afhoppere selv, at vi søger en meget hurtig afgørelse i disse sager.

(Kort bemærkning).

Poul Hartling: Det ærede medlem hr. Baunsgaard brugte den vending, at jeg havde begået de traditionelle venstrefejl, og sagde, at jeg ikke selv bestred det. Selv om jeg ikke har bestridt det, kan man ikke deraf slutte, at jeg godkender, hvad det ærede medlem sagde. Dette gælder også det ærede medlem hr. Diderichsen og den højtærede statsminister; når jeg nu ikke i de 2 minutter, der er til min rådighed, bestrider, hvad der er blevet fremsat fra de sider, så betyder det ikke, at jeg har godkendt det og man derfor kan gå ud og sige: da han ikke sagde noget om det, må han have godkendt det, som vi sagde. Debatten skulle være meget længere og med helt andre taletider, hvis det skulle være muligt.

Må jeg i øvrigt så blot sige, at det ærede medlem hr. Baunsgaard var langt henne i nogle billeder om, at vi var i en bil med en forfærdelig fart, og statsministeren sagde, at vi var trevne og langsommelige. Begge dele kan vel ikke være rigtige. Det, som er rigtigt, er, at vi allerede den 10. februar ved første behandling klart sagde, at vi var beredte til et forlig, og klart sagde, hvilke betingelser for dette forlig venstre stillede.

Jeg er ked af, hvis jeg har gjort det ærede medlem hr. Peter Nielsen bedrøvet med mine bemærkninger om svømmekonkurrence o. s. v. Han forvildede sig jo langt ind i billeder derefter, men det lader vi nu helt ligge. Vi lader ham svømme videre, og så sejler vi videre og ser, hvem der kommer længst. Vi sejler i et træskib; det er bedst, har jeg fået at vide, når man er i vanskelig sejlads; det står bedre for et hårdt pres.